

DE NIEUWE RODE RIDDER

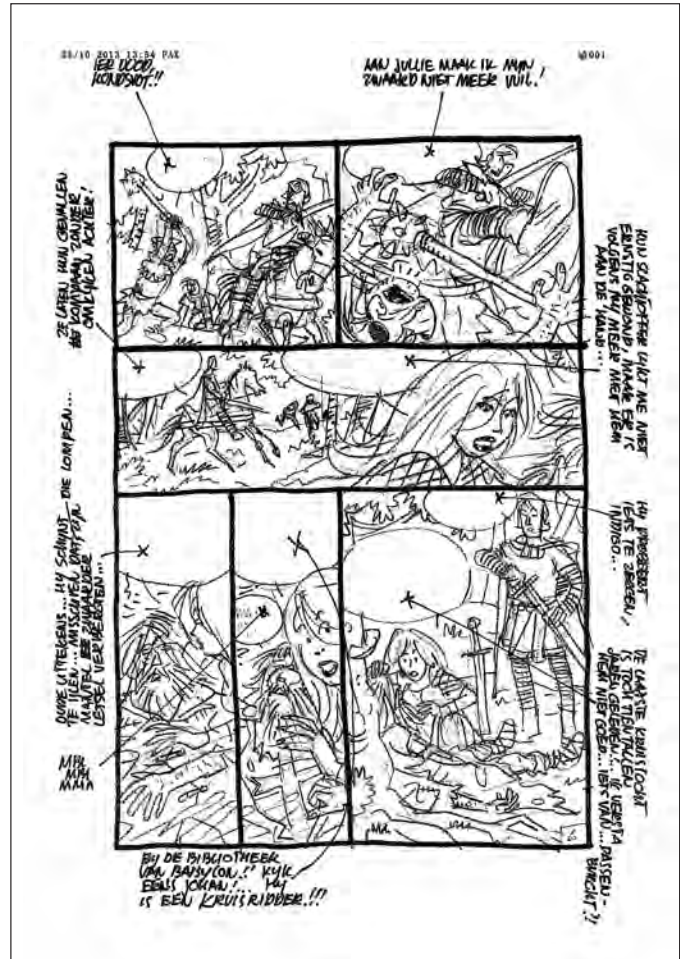
"In 2004 besloot Hec Leemans te stoppen met Bakelandt, aanvankelijk voor één jaar. Rond 2005 hebben we de laatste Bakelandt getekend, album 96, *Het geheime plan*. Leemans wilde wel graag met de serie doorgaan maar hij heeft gewoon de tijd niet. Officieel zijn we er niet mee gestopt en er komen wel nog altijd albums uit, maar dat zijn dan heruitgaven van oude albums uit de Hosteperiode. Ik was dus al een tijdje op zoek naar ander werk.

Van Hec Leemans, met wie ik nog regelmatig contact heb, hoorde ik dat ze iemand zochten als vervanger van Karel Biddeloo. Ik gaf mezelf weinig kans, want vanuit het verleden met Willy Vandersteen, wist ik dat vrijkomende series worden doorgegeven aan 'oudgedienden', tekenaars die er al lang werkten. Maar blijkbaar was het deze keer niet het geval. Toen ik Diane Devriendt, toenmalig uitgeverdirecteur bij *Standaard*, aansprak over een eigen strip, stelde ze voor me op de kandidatenlijst te zetten als tekenaar voor *De Rode Ridder*. Daarop heb ik een proeftekening van een halve pagina gemaakt, waarvoor ik twee tekstpagina's kreeg van het laatste verhaal van Karel Biddeloo. Ik vermoed dat ik gekozen ben uit alle kandidaten omdat mijn stijl het dichtst die van Karel Biddeloo benaderde, ik pas me heel gemakkelijk aan andere tekenstijlen aan. Martin Lodewijk had ook voorgesteld om in de eerste albums het verschil met het werk van Karel Biddeloo niet te groot te maken. Maar nu gaan we onze eigen weg. De eerste tekeningen van de ridder maakte ik voor het videogame *Gebroken kracht*, dat was nog voor ik startte met het eerste verhaal. In het begin heb ik *De Rode Ridder* getekend met een paar albums van Karel naast me, om te kijken hoe hij tekende. Hij gebruikte vaak fotokopieën, het was zoeken naar een tekening waarin hij alles zelf getekend had.

De manier waarop Karel verhalen vertelde, vond ik erg goed en hij deelde een pagina ook heel goed in. Ik kende hem al sinds de jaren '70. Frank Sels nam me een keer mee naar Wuustwezel en in een soort café heb ik Karel voor het eerst ontmoet. Iemand stelde voor om Karel in een verhaal te tekenen. Sels kreeg het fotoalbum van Karel mee, waarin hij als cowboy afgebeeld stond. Aan de hand van die foto's heb ik Karel Biddeloo getekend in een verhaal van Silberpfeil, *Die Eisenbahn-Hyanen*. Ik herinner me dat ik hem een jaar voor zijn dood nog gesproken heb, toen ik bij de uitgeverij in de wachtkamer zat. We wilden allebei heel graag een western tekenen. Hij had een idee over een vechtpartij waarbij iemand door een muur breekt. Daar zit een familie te eten, maar de vechtersbazen trekken zich daar niks van aan en vechten verder. Karel had wel veel fantasie en dat was nodig, want hij moest zelf de verhalen schrijven".

WACHTEN OP DE FAX

"Volgens mij zit er een stijgende lijn in de verkoop van *De Rode Ridder*, de eerste paar albums zijn al uitverkocht. Martin en ik maken samen vier verhalen per jaar en dat kan ik zonder al te veel moeite halen. Met tekenen begin ik pas in de avonduren. Overdag ben ik meestal op pad in de stad, daar ga ik eten en dan loop ik al de boekenwinkels en mediawinkels af. Hier in de stad heb je boekhandel De Slegte die tweedehandsboeken verkoopt, dat is een leuke winkel om rond te snuffelen. Voor *De Rode Ridder* ga ik daar regelmatig naar binnen en ik vind altijd wel iets. Het nieuwe verhaal speelt zich af in Mongolië en daar heb ik nu ook een paar boeken over aangeschaft. 's Avonds werk ik van 21.00 uur tot ongeveer half drie. Martin stuurt me meestal per fax de schetsen, met daarbij meestal de tekst. Soms krijg ik een halve pagina, dan weer een hele pagina en dan soms 3 dagen niks. Er zit weinig regelmaat in. Wanneer ik een fax binnenkrijg dan neem ik tekenpapier en trek de rasters en daarna begin ik te schetsen. Meestal zet ik alles dezelfde avond nog in inkt. Per avond werk ik een halve bladzijde af. Wanneer het rap moet gaan en er staat niet te al veel op, dan kan ik ook één pagina per avond afwerken. Dat hangt er dus wel vanaf. Wanneer er maar twee personen op staan, dan kan ik dat in één dag doen. Maar een kasteel en nog eens tien ruiters te paard of zo, dat duurt natuurlijk langer. Het idee om met halve pagina's te gaan werken, kwam er in de hoop dat we die konden gebruiken voor een eventuele voorpublicatie. De uitgeverij probeert natuurlijk om het verhaal ergens in een krant voorgepubliceerd te krijgen, maar ik denk dat het nog niet gelukt is".

▲ Fax van Martin Lodewijk met het geschetste scenario (boven) en de uitgeverij-gepubliceerde versie van Claus (onder)